

Miloševa:

Moj golobček.

Bil je lep pomladni dan. Po travnikih in vrtovih so že poganjale zelene travice. Ob mejah so že zvonili beli zvončki in trobile trobentice. Tupam pod kakim grmičkom si našel že tudi nežno-dehtečo vijolico. Pomladno solnce je stalo visoko na nebu in sipalo svoje zlate žarke na zemljo.

Ravno sem pripravljala in rahljala zemljico na svoji gredici. Večkrat sem se ozrla proti golobčku, ki se je grel na solncu, ne daleč od mene. Kmalu na to pa začujem glasno frfotanje. Jaz pa — nič hudega sluteča — se ozrem, kaj li je? Pa, o strah in groza, ravno je priletel iz bukovja velik kragulj in hotel odnesti mojega golobčka. Samasebi nisem mogla tega verjeti. Stala sem nepremično, kakor okamenela, in sem gledala. Kmalu pa sem se zavedla, spustila sem iz rok vse, kar sem držala, glasno sem kriknila in tekla za golobčkom. A žal, bilo je že prepozno. Nekaj časa se je revež boril z divjakom, slednjič pa je zmagal kragulj, ga stisnil s svojimi ostrimi kremli in ga odnesel.

Bilo mi je, kakor bi bil odnesel pol mojega srca.

Niti za trenutek nisem odtrgala proč oči, ampak samo za njim sem gledala, kaj bo z njim. Pa ne dolgo, kmalu sta padla oba na tla — golobček se je še vedno branil. Še enkrat pa ga je zagrabil kragulj in ga odnesel.

Blizu gozda je pa kragulj tudi omagal. Izpustil je nedolžnega golobčka. Ta pa, čeravno je bil močno ranjen, se je hitro pobral in je zletel proti domu. V neki meji je izginil in ni ga bilo več videti. Takoj sem stekla tja, da ga poiščem. Celo popoldne sem hodila ondi okrog, pa ga nisem našla. Mislila sem zagotovo, da je padel v kak jarek in je tam počinil.

Bil je tako pohleven in domač ta golobček, da se je dal vsakemu prijati. Imela sem ga vedno v kuhinji. Le, kadar je bilo toplo, je zletel vun na solnce, da se zveseli. K vratom na tla sem mu dajala koruze in drobtinic. Pa, če mu je hotel kdo kaj vzeti, je glas-

no zažgulil in se zagnal v roko. Če je pa mačka jedla mleko iz svoje skledice, jo je pa kar pregnal in popil mleko sam, ker mu je bilo veliko ljubše kakor voda. Tudi starih kokoši se ni bal; če so hotele njemu kaj pozobati, je vse prepodil iz kuhinje.

Vsi smo tega golobčka tako radi imeli. Saj se je priljubil vsakemu na prvi pogled. Mene je pa posebno poznal. Večkrat mi je zletel tudi na ramo ali na roko. In ni šel dol, dokler ga nisem sama djala.

Drugi dan po tem dogodku je bila nedelja. Zgoraj v sobi sem ravno odpirala okna, kar prileti — moj golobček. Hoče k meni, pa ne more. Bil je preslab, padel je na tla. Hitro stečem dol in ga poberem. Peroti je imel še vse krvavi in napol odtrgani. Tudi drugod je bil ves razmesarjen. Zeval je kakor drugokrat, ko je bil žejen in ni imel ničesar piti. Takoj sem vedela, česa želi. Ponesla sem ga v kuhinjo ter mu dala piti. In precej je dobil toliko moči, da je stopil na noge. Glavico je okrenil postrani in me pogledal tako hvaležno, kot bi hotel reči: »Hvala ti stokrat! Dala si mi zadnjikrat.« Še enkrat je malo pil, nato pa srfotal, in bilo je po njem.

Lahko si mislite, kako hudo mi je bilo po njem. Nisem sicer glasno jokala, le molčé sem zrla pred sé, in solze so mi drsele po licih.

Moj ubogi golobček!

Žirov: *Pozdrav pomladi.*

*Pridi, pridi, pomlad,
pridi že v naš kraj,
pesmi nam prinesi,
s cvetjem venčaj gaj!*

*Naša mila majka
mrzla zima ni,
naša mila majka
ti si, pomlad, ti!*

